

## POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z powództwa A. K.

przeciwko D. w W.

o zapłatę odszkodowania z tytułu naruszenia zasad równego traktowania  
w zatrudnieniu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 11 maja 2026 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu  
z dnia 8 maja 2025 r., sygn. akt VIII Pa 51/25,

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 1350  
(jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych wraz z odsetkami  
wynikającymi z art. 98 § 1<sup>1</sup> Kodeksu postępowania cywilnego  
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

W wyroku z 8 maja 2025 r., sygn. akt VIII Pa 51/25, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu – w sprawie z powództwa A. K. przeciwko D. w W. o zapłatę odszkodowania z tytułu naruszenia zasad równego traktowania w zatrudnieniu – oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych dla Wrocławia-Śródmieścia we

Wrocławiu z 20 listopada 2024 r., sygn. akt IV P 369/23, w którym Sąd Rejonowy oddalił przedmiotowe powództwo w całości.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powódka zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W ocenie skarżącej istnieje potrzeba wykładni przepisów ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych, a w szczególności wykładni przepisów Załącznika, o którym mowa w art. 3 ust.1 ustawy, który to przepis budzi poważne wątpliwości i wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. W szczególności wyjaśnienia wymaga, czy osiągnięcie przez pracownika wykształcenia kwalifikującego go do grupy wyższej powoduje konieczność odpowiedniego dopasowania wynagrodzenia minimalnego do osiągniętych kwalifikacji, pomimo że na stanowisku, na którym jest on zatrudniony, pracodawca wymaga kwalifikacji niższych za odpowiednio niższym wynagrodzeniem minimalnym. W ocenie powódki, na kanwie danej, konkretnej sprawy istnieje zagadnienie wykładni przepisu, który ma znaczenie dla stosowania prawa przez sądy powszechne. Zagadnienie niniejsze jest jednocześnie abstrakcyjne jako dotyczące wykładni przepisów prawa w oderwaniu od jednostkowej sprawy, choć jednocześnie to ta sprawa jest bazą dla jego przedstawienia Sądowi Najwyższemu. Zagadnienie to prowadzi do rozbieżnych wniosków i wymaga stanowczej wypowiedzi tegoż Sądu, co stanowi o jego „poważności”, o której mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona przeciwna wniosła o: 1) wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; 2) oddalenie skargi kasacyjnej – w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; 3) zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W świetle utrwalonego już orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na którego tle to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 stycznia 2026 r., I CSK 1777/25, LEX nr 3996598; T. Wiśniewski (w:) D. Dończyk, J. Iwulski, G. Jędrejek, I. Koper, G. Misiurek, M. Orecki, P. Pogonowski, S. Sołtysik, D. Zawistowski, T. Zembruski, T. Wiśniewski, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom. II. Artykuły 367–505<sup>39</sup>, Warszawa 2021,

art. 390; M. Manowska (w:) *Apelacja w postępowaniu cywilnym. Komentarz. Orzecznictwo*, Warszawa 2025, art. 390). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń; 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu; 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą; 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej. Ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie prawne nie zostało przedstawione bez odniesienia się do ogólnych problemów interpretacyjnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2025 r., I USK 345/23, Lex nr 3845591) oraz nie przeprowadzono analizy wskazującej na jego istotność, ponadto nie wykazano, dlaczego zagadnienie to jest istotne w niniejszej sprawie (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 maja 2022 r., I CSK 1069/22, LEX nr 3448150).

Strona skarżąca – opierając wniosek o przyjęcie jej skargi do rozpoznania na przyczynie przyjęcia skargi określonej w przepisie art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. – powinna nie tylko określić, które przepisy wymagają wykładni, ale również wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Konieczne jest opisanie tych zastrzeżeń, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Jeżeli zaś skarżąca powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie sądowym, to zobowiązana jest przytoczyć te rozbieżne orzeczenia Sądów, przy czym musi wykazać, że występująca w nich rozbieżność ma swoje źródło w różnej

wykładni przepisu albo wykazać, że wykładnia dokonana przez Sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego. Chodzi przy tym o dysonanse w wykładni przepisu prawa, a nie o rozbieżności w jego zastosowaniu. Ponadto, ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z: 27 lutego 2025 r., I USK 45/24, LEX nr 3844504; 2 grudnia 2025 r., I PSK 140/25, LEX nr 3987195; 15 grudnia 2025 r., III USK 147/25, LEX nr 4003957).

Uwzględniając przedstawione wyżej założenia interpretacyjne, trzeba stwierdzić, że skarżąca nie przedstawia ani istotnego zagadnienia prawnego sprawy w rozumieniu przepisu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., ani też nie wykazuje potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. Zasadnicza wadliwość rozpatrywanej skargi kasacyjnej polega na tym, że w uzasadnieniu wniosku wskazano przepis art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych, a jednocześnie skarga nie zarzuca naruszenia tego przepisu w ramach podstawy materialnoprawnej skargi kasacyjnej (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.). Taka wadliwość powoduje, że Sąd Najwyższy nie mógłby się zająć sygnalizowanymi problemami na etapie merytorycznego rozpoznawania skargi kasacyjnej. Zgodnie bowiem z art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz podstaw; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania.

Ponadto w uzasadnieniu wniosku, sprowadzonym do postawienia ogólnikowego pytania, brakuje przekonującej argumentacji polemicznej, którą strona skarżąca wykazałaby, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., czy też przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określona w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. Brakuje jurydycznego wyводу wykazującego, że w sprawie rzeczywiście istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zajmował się analizą interpretacyjną przepisów prawa określających, sygnalizowane pośrednio w uzasadnieniu wniosku kwestie. W wyroku z dnia 23 kwietnia 2025 r. (I PSKP 3/25, OSNP 2025, Nr 10, poz. 98; tak też postanowienie Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2026 r., I PSK 232/26, LEX nr 4022269) Sąd Najwyższy podniósł, że od dnia 1 lipca 2022 r. cechą kwalifikującą do grupy zawodowej nr 2, o której mowa w załączniku do wzmiankowanej już ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. było legitymowanie się pielęgniarki tytułem zawodowym: magister pielęgniarstwa albo położnej tytułem: magister położnictwa, z wymaganą specjalizacją w dziedzinie pielęgniarstwa lub w dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia, a także wykonywanie pracy na stanowiskach, gdzie wymagane były takie kwalifikacje zawodowe, przy czym podstawowym wyznacznikiem było adekwatne wykształcenie i specjalizacja. Sąd Najwyższy wskazał, że jeśli ustawodawca ze względów społecznych zdecydował się na ograniczenie swobody kształtowania wysokości wynagrodzenia w zawodach związanych ze służbą zdrowia, wówczas wykładnia prokonstytucyjna i funkcjonalna wymaga, aby limitowanie dolnego progu wynagrodzeń było jednoznaczne, łatwe do stosowania przez pracowników, pracodawców oraz przez sąd. Osoba zainteresowana powinna ustalić już z samego brzmienia ustawy, czy jej wynagrodzenie odpowiada najniższemu wynagradzaniu ustawowemu. W świetle tego ustalanie dolnego limitu wynagrodzenia zasadniczego pielęgniarek nie mogło więc podlegać arbitralnej decyzji pracodawcy lub takiego ustalenia struktury organizacyjnej jednostki służby zdrowia, aby pielęgniarka nie mogła się ubiegać o wynagrodzenie z wyższej grupy załącznika do analizowanej ustawy. Powołanie się przez pracodawcę w uzasadnieniu wypowiedzenia warunków płacy tylko na konieczność wykonania art. 5a cytowanej wyżej ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. było „niewystarczające i z przyczyn formalnych mogło implikować uwzględnienie odwołań pracowników (art. 30 § 4 k.p. w zw. z art. 42 § 1 k.p. w zw. z art. 45 § 1 k.p.)”. Ustalenie przez pracodawcę na podstawie art. 5a ustawy z dnia 8 czerwca 2017 wskaźnika pracy pielęgniarki poniżej wskaźnika 1,29 mogło podlegać

weryfikacji w postępowaniu odwoławczym od wypowiedzenia zmieniającego warunki płacowe. „Wykładnia prokonstytucyjna, funkcjonalna, celowościowa oraz historyczna, mimo braku pełnej jasności wykładni językowej, uzasadniają ustalenie dla pielęgniarki lub położnej wskaźnika pracy w wysokości 1,29, jeżeli pracodawca nie dostosował struktury zatrudnienia ani zakładowego regulaminu wynagradzania od dnia 1 lipca 2022 r. do grup zawodowych według kwalifikacji wymaganych na zajmowanym stanowisku – stosownie do załącznika do ustawy, a pracownik faktycznie wykonuje zadania służbowe, mając wykształcenie i kwalifikacje określone w punkcie 2 tego załącznika”.

Określenie wysokości najniższych wynagrodzeń zasadniczych oraz wzajemnych relacji między wynagrodzeniami dla poszczególnych kategorii zawodowych pracowników medycznych w związku z powyższym nie wyłącza ogólnych przepisów prawa pracy normujących zasady ustalania wynagrodzenia za pracę, w tym zakłada możliwość różnicowania wysokości wynagrodzeń poszczególnych pracowników w zależności od posiadanego doświadczenia zawodowego, na przykład stażu pracy, dodatkowych kwalifikacji. W ocenie Sądu Najwyższego zatem także nie ma przeszkód formalnych, aby pracownicy z niższym wykształceniem, ale z większym doświadczeniem zawodowym, byli analogicznie wynagradzani, jak osoby zaliczone do grupy drugiej. Ponadto korzystna dla pracowników zmiana ustawowych warunków wynagradzania, co do zasady, nie wymaga dokonywania wypowiedzeń zmieniających. Analizowana ustawa nie przewiduje konieczności dokonywania wypowiedzeń zmieniających, ponieważ oparta została na paradygmacie korzystnego dla pracowników podwyższenia wynagrodzeń minimalnych (uzgodnionych ze stroną społeczną w komisji trójstronnej). Postanowienia układowe, które korzystniej określają prawa i obowiązki pracowników, *ex lege* zastępują również ustalenia stron stosunku pracy przewidziane bezpośrednio w umowie o pracę (I. Sierocka (w:) Komentarz do niektórych przepisów ustawy - Kodeks pracy (w:) Zbiorowe prawo zatrudnienia. Komentarz, Warszawa 2024, art. 241<sup>13</sup>). Te ostatnie nie mogą bowiem ograniczać uprawnień lub rozszerzać obowiązków zatrudnionych zgodnie z zasadą uprzywilejowania pracownika wyrażoną w art. 18 k.p. Jak przyjął Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 15 września 2004 r. (III PZP 3/04, OSNP

2005 Nr 4, poz. 49; tak również postanowienie Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2026 r., I PSK 229/26, LEX nr 4018696), wprowadzenie układem zbiorowym pracy (lub protokołem dodatkowym) mniej korzystnych dla pracowników warunków nabywania oraz ustalania wysokości niektórych składników wynagrodzenia za pracę wymaga wypowiedzenia dotychczasowych warunków umowy o pracę także wtedy, gdy ukształtowane nowym układem wynagrodzenie nie uległo obniżeniu. W przypadku wypowiedzeń zmieniających pozwanego obciążałby obowiązek podania zrozumiałej przyczyny wypowiedzenia w odniesieniu do sytuacji indywidualnych pracowników, przy czym powołanie się w uzasadnieniu wypowiedzenia tylko na konieczność wykonania art. 5a omawianej ustawy byłoby niewystarczające, co z przyczyn formalnych implikowałoby uwzględnienie odwołań pracowników.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. w punkcie pierwszym. Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie drugim niniejszego postanowienia ma podstawę w art. 98 § 1, § 1<sup>1</sup> i § 3 k.p.c.

[a.ł.]